ఇంకా ఏం చెప్పాలి?

కోర్టుకు వెళ్ళబోతున్న నాన్నగారి ముందుకొచ్చి నిలబడ్డాను.

"అయితే ఈరోజే ప్రయాణం అన్నమాట?" కోటు జేబులోనుంచి డబ్బుతీస్తూ అన్నారు నాన్నగారు.

'సాయంకాలం ఎక్స్‌ప్రెస్‌లో బయలుదేరుతున్నానని టెలిగ్రాంకూడా ఇచ్చాను. సంతానం బాబాయి స్టేషన్‌కొద్దా వస్తారు!'

"అలాగే వెళ్ళిరా. నాలుగు రోజుల్లో వచ్చేయ్!" అంటూ రెండు వందలు తీసి ఇచ్చారు. ఓ క్షణం ఆగి మరో వంద రూపాయల నోటు అందిస్తూ, 'చూడమ్మా! యీ వంద తీసుకెళ్ళి, సంతానం పిల్లలకు ఏమన్నా పట్టుకెళ్లు!' అన్నారు.

నా సంతోషానికి అంతులేదు. నాన్నగారు వెళ్ళగానే షాపింగ్ చేయటానికి బయలుదేరాను బజారుకు.

ఇంతకీ సంతానం బాబాయి పిల్లలకు ఏం తీసుకెళితే బాగుంటుంది? అవును, ఆయనకు ఎంతమంది పిల్లలు? ఇద్దరు కదూ! ముగ్గురేమో! సంతానం బాబాయిని కానీ ఆయన కుటుంబాన్ని కానీ చూసి పదేళ్ళపైగా అయింది. విశాఖపట్నంలో వున్నప్పుడు వాళ్ళ కుటుంబానికి ఎంతో సన్నిహితంగా వుండేవాళ్ళం. మా నాన్నగారూ, సంతానంగారూ కలిసి చదువుకున్నారట. అంతేకాకుండా అన్నదమ్ముల్లా మెలిగేవారట. నేను ఆ స్నేహాన్ని పురస్కరించుకొనే ఆయన్ను 'బాబాయ్' అని పిలుస్తూ వుండేదాన్ని. ఆయన భార్య పేరు తులశమ్మ. ఆమెను 'పిన్నీ' అనేదాన్ని. మా నాన్నగారికి ట్రాన్స్‌ఫర్ అయినప్పుడు నేను వాళ్ళ యింట్లో వుండే చదువుకున్నాను, పరీక్షలయేంతవరకు.

ఇంతకీ సంతానంగారికి ఆ ఇద్దరు పిల్లలేనా? పెద్దమ్మాయి శారద. దానికిప్పుడు పందొమ్మిది, ఇరవై ఏళ్ళు వుండొచ్చు. యేం చదువుతూందో! తర్వాత వాడి పేరు వెంకు... అదే వెంకట్రావు అనుకుంటాను. మేము విశాఖనుంచి వచ్చేటప్పటికి తులశమ్మ పిన్ని కడుపుతో వున్నట్లు గుర్తు. కనుక ఇద్దరూ లేక ముగ్గురు పిల్లలు ఖచ్చితంగా వుండే. వుంటారు.

శారదకు చీరా బ్లౌజు పీస్ తీశాను. వెంకుగాడికి టెర్లిన్ షర్ట్ తీశాను. పుల్లారెడ్డి షాపులో రెండు కేజీలు మిఠాయి కొన్నాను.

మొత్తంమీద నాన్నగారిచ్చిన వంద రూపాయలూ ఖర్చుపెట్టాను.

సాయంకాలం గోలుకొండ ఎక్స్‌ప్రెస్‌లో బయలుదేరాను. రాత్రి పది గంటలకు

ఎక్స్‌ప్రెస్ బెజవాడకు చేరుతుండగా నాకు అదురుపుట్టుకొచ్చింది. నా టెలిగ్రాం అందిందో లేదో! సంతానంగారు ఒకవేళ స్టేషన్‌కు రాకపోతే! అంతవచ్చినా ఆయన నన్ను గుర్తుపట్టగలరా? నన్నెప్పుడో పదేళ్ళ క్రితం చూశారు. అప్పుడు నాకు పదిహేనేళ్ళు. చాలా మారిపోయి వుంటాను. ఏమైనా సంతానంగార్ని నేను గుర్తుపట్టగలననే ధైర్యంతో బండి దిగాను.

ఆయనలో కూడా కొంత మార్పు వచ్చే వుంటుంది. నేను వైజాగ్‌లో వున్నప్పుడు ఆయన ఆఫీసులో గుమాస్తా మాత్రమే. మొన్న నాన్నగారు చెప్పారు, సంతానం ఇప్పుడు హెడ్ క్యాషియర్ అయాడని. సంతానంగారికి ఆ గుమస్తాగిరినుంచి ప్రమోషన్ వచ్చేదానికి ఐదు సంవత్సరాలు ముందే నాన్నగారు మాజిస్ట్రేట్ అయ్యారు. అదికూడా నాన్నగారు అదృష్టం కిందే జమకట్టేశారు.

ఏమైనా సంతానం వున్నదాంట్లో సంతృప్తిచెందే మనిషనీ, దైవభక్తుడనీ, దేవుడిచ్చినదాన్ని ఇచ్చినట్లు స్వీకరించాలనే మనస్తత్వం కలవాడనీ, నాన్నగారు ఆయన్ని తెగ మెచ్చుకుంటూ వుంటారు.

'ఏమ్మా, ప్రయాణం సౌకర్యంగా సాగిందా?'

ఆ మాట వింటూనే తలెత్తి చూశాను. ఎదురుగా సంతానంగారు! ఆయనలో పెద్ద మార్పేమీ లేదు. ఎప్పుడూ మెరిసే ఆ కళ్ళలో కొంత మందగొండితనం మాత్రం కనిపించింది.

'నాన్నగారు కులాసాగా వున్నారా?'

'ఆc! కులాసాగానే వున్నారు. ముందు ఇద్దరం కలిసే రావాలనుకున్నాం. కాని...' నా మాట పూర్తికాక ముందే "ఆc- అంటాడే కాని ఆయన కెక్కడ తీరుబడి వుంటుందమ్మా! నేను బెజవాడ వచ్చిందగ్గర్నుంచీ ఇదిగో వస్తా అదిగో వస్తా అంటూనే కాలం గడిపేశాడు. పోనీయ్ లేమ్మా! నిన్నయినా పంపించాడు! తులసి నిన్నెప్పుడూ కలవరిస్తూంటుంది" అన్నాడు. అంత ఆప్యాయతతో మాట్లాడుతున్న బాబాయిని చూస్తే అతనిలోని మంచితనం ఇంకా అలాగే వున్నట్టనిపించింది.

'అవును బాబాయ్! పిన్ని ఆరోగ్యం ఎలావుంది?' అడిగాను.

"బాగానే వుందమ్మా!" అని సామాను పోర్టర్‌కు అందించి స్టేషన్ బయటకు దారితీశాడు.

ఓ అరగంట ప్రయాణం చేసి, ఓ అయిదారు సందులు గొందులు తిరిగాక సంతానంగారి ఇల్లు వచ్చింది. బయట రిక్షాల చప్పుడు విని తలుపు తీసుకొని తులశమ్మ బయటకొచ్చింది. ఒకప్పుడు భర్తకంటే పదేళ్ళు చిన్నదిగా కన్పించే పిన్ని ఇప్పుడు పదేళ్లు పెద్దదిగా కన్పించింది. అయితే ఆమె మాటల తీరులో పెద్ద మార్పేమీ లేదు. సంతానంగారు నా లెదర్ సూట్‌కేసు భద్రంగా దింపించి, వరండా పక్కగా వున్న గదిలో పెట్టించారు. అప్పటికే పిన్ని ఆ గదిలో నాకోసం అన్నీ సిద్ధంచేసి వుంచింది. ఆ గది గుమ్మంముందే కాళ్ళూ, చేతులూ కడిగించి ఆ గదిలోనే అన్నం పెట్టి కబుర్లు చెప్పుతూ కూర్చొంది.

'శారదా, వెంకూ ఎక్కడా?' అన్నాను పిల్లలను చూడాలనే కుతూహలంతో.

తులశమ్మ పిన్ని నిండుగా నవ్వింది.

'నిద్దర్లకు పడ్డారు. రేపు ప్రొద్దున్నే చూద్దువుగానిలేమ్మా! దూరాబారం ప్రయాణం

చేశావు. ఇక పడుకో!' అని పిన్ని ఎంగిలి పళ్ళెం, గిన్నెలు తీసుకొని వెళ్ళిపోయింది.

సంతానంగారు వరండా తలుపు బిగించి, ఓ చాపచుట్ట దులిపి వరండాలోనే నడుం వాల్చారు.

నేను పడుకున్న గది చాలా చిన్నది. నా మంచం పక్కనే పిన్ని చాప వేసుకొని పడుకొన్నది. నడుం వాలుస్తూనే నిద్రపోయింది. నాకు ఎంతసేపటికీ నిద్ర పట్టలేదు. ఆ గదిలో ఊపిరాడనట్లు అంతా కొత్తకొత్తగా అనిపించింది. పైగా నాకు వేసిన పరుపూ పక్క దుప్పట్లూ పసిపిల్లల వాసన వేస్తున్నాయి. పిన్నిగారింట్లో పసిపిల్లలు ఎవరై వుంటారో ఊహించలేకపోయాను. వారి కుటుంబాన్ని గురించి ఆలోచిస్తూ పడుకొన్నాను. మగత నిద్రలోనుంచి గాఢ నిద్రలోకి జారిపోయాను.

తెల్లవారి నిద్రలేచి చూసేసరికి చాలా ఎండెక్కినట్టనిపించింది. గడియారం చూస్తే 8.30 అయివుంది.

తృళ్ళిపడి లేచి కూర్చున్నాను. గదిలో నా లెదర్ సూట్‌కేసు కన్పించలేదు. గాబరాపడి బయటకు వచ్చి 'పిన్నీ పిన్నీ' అంటూ వరండా దాటి హాల్లోకి వచ్చాను. తలుపు పక్కగా నిలబడివున్న-పిల్ల-అదే శారద అయివుంటుంది. సిగ్గుపడుతూ 'గోలుకొండలో వచ్చావా అక్కయ్యా?' అని పలకరించింది.

'అవును. చాలా పెద్దదానివయిపోయావ్?' అన్నాను. ఆ పిల్ల సిగ్గుతో మెలికలు తిరిగిపోతూ కిసకిసా నవ్వింది.

'అమ్మ ఎక్కడా?' అంటూ నాలుగడుగులు ముందుకు వేశాను. కరెంట్ షాక్ తగిలినట్టు నిలబడి పోయాను.

నా కొత్త సూట్‌కేసు అతి దీనంగా పిల్లల కాళ్ళ సందులనుంచి తొంగి తొంగి నాకేసి చూస్తున్నట్టనిపించింది. నలుగురు పిల్లలు-సైజులువారిగా వున్న ఆ నలుగురు నా పెట్టె గట్టితనాన్ని పరీక్షిస్తున్నారు. మూడేళ్ళది ఒహతి దానిమీద కూర్చొని వున్నది. ఐదేళ్ళవాడు ఒకడు దానిమీద నిల్చొని డ్రైవర్ మాదిరిగా చేతులు తిప్పుతున్నాడు. అంతకంటే పెద్దవాళ్ళు ఇద్దరు దాన్ని బరబరా గుంజుతున్నారు. ఒక్క దూకులో నా పెట్టె దగ్గరకు వచ్చి పడ్డాను. అప్పటికే అది సగం వంగిపోయింది. దాని హేండిల్ ఒక వైపున ఊడిపోయింది. నన్ను చూసిన ఫిల్లలు ఒక్క క్షణం ఆగి, ఆ పెట్టెను చూసినట్టే నన్ను వింతగా చూసి మళ్ళీ గుంజటం మొదలుపెట్టారు. ఎవరు వీళ్ళంతా? ఒక్కొక్కళ్ళనే చితకగొట్టి పారేద్దామన్నంత కోపం వచ్చింది.

"ఉండండి బాబులూ!" అంటూ వాళ్ళబారినుండి సూట్‌కేసును రక్షించడానికి ప్రయత్నించాను. లాగుతున్నవాళ్ళు వదిలేసి నిలబడ్డారు. కాని పెట్టెమీద కూర్చున్న వాళ్ళు మాత్రం ససేమిరా దిగలేదు. అంతలో అంతకుముందు కన్పించిన అమ్మాయి శారద దేవతలా వచ్చి నన్ను ఆదుకొంది. పెట్టెమీద నిలబడ్డ బుడ్డోడ్ని ఒక తీత తీసి, కూర్చున్న బుడ్డదాన్ని లాగి కిందకు గుంజేసింది. ఆ అమ్మాయీ, నేనూ కలిసి సి.ఆర్.పి. వాడి దెబ్బలకు చతికిలబడిన సత్యాగ్రహిలా వున్న నా సూట్‌కేసును మళ్ళీ నా గదిలోకి చేరవేశాం. ఆ స్థితిలోవున్న నా కొత్త లెదర్ సూట్‌కేసును చూస్తుంటే నా గుండె చెరువయింది. ఎలాగో తమాయించుకొని పెట్టె తెరిచాను. చీరా, బ్లౌజు పీస్ తీసి శారదకు ఇచ్చాను. దాని ఆనందానికి అవధుల్లేవు.

'అమ్మా! అక్కయ్య నాకు చీర తెచ్చిందే!' అంటూ కేరింతలు కొట్టూ పరుగెత్తింది.

ముఖం కడుక్కుందామని బాస్కెట్ వెతికాను. బాస్కెట్ గదిలో ఓ మూలకు లాగివుంది. అందులోవన్నీ చిందరవందరగా పడివున్నాయి. బ్రష్ కన్పించలేదు. పేస్టుట్యూబ్ చితికిపోయి వుంది. అందులోనుంచి బయటకొచ్చిన పేస్టు దువ్వెనకూ, పౌడర్ డబ్బాకూ అతుక్కుపోయి వుంది. అలాగే నలిగిపోయిన ట్యూబ్‌ను పట్టుకొని బయటకు వచ్చాను.

ఎదురుగా పిన్ని వచ్చి "ఏమిటమ్మా వెతుకుతున్నావ్! మాయదారి పిల్లలు ఏదీ ఒక్కచోట వుండనివ్వరు." అంది.

'బ్రష్ కనపట్టంలేదు పిన్నీ!' అన్నాను.

'ఒసేయ్ బేబీ! అక్కయ్య బ్రష్ కనపట్టంలేదట! ఆ గజ్జిగాడు తీశాడేమో చూడవే!' అని పిన్ని కేక వేసింది.

అరడజనుమంది యోధుల్లా బయలుదేరారు. మంచంకింద దాక్కునివున్న గజ్జి గాడ్ని వెతికి బయటికి లాగారు. వాడి చేతిలో బ్రష్ నలిగి మురిగ్గా అసహ్యంగా వుంది. పిన్ని వాడికి రెండు తగిలించి బ్రష్ లాక్కుని 'శారదా' అని కేక వేసింది. కొద్ది క్షణాల్లో ఓ పెద్ద నాపసానిలా వున్న అమ్మాయి వచ్చింది.

"అక్కయ్యా, నేను గుర్తున్నానా?" అంటూ నన్ను పలకరించింది. నాకు మతిపోయినంత పనయింది. ఈ పిల్లా శారద? శారదకేసి పరీక్షగా చూశాను. గర్భిణితోవుంది. మనిషిలో నిండుతనం, పెద్దతనం కన్పించాయి.

"ఏమిటమ్మా అలా చూస్తావ్? శారదను గుర్తుపట్టలేదా? మా తమ్ముడికిచ్చి చేశాం. దానికి ఏడోనెల! కాన్పుకు వచ్చింది!" అన్నది తులశమ్మ పిన్ని.

"ఆఁ! ఎందుకు గుర్తుపట్టలా? పట్టాను!" అంటూండగానే నేను 'శారద' అనుకున్న పిల్ల వచ్చింది కొత్త చీర సింగారించుకొని.

"అక్కయ్యా, ఈ చీర నాకెలా వుంది!" అంది సిగ్గుపడుతూ. "పెళ్ళికూతురిలా వున్నావు" అన్నాను.

"పో అక్కయ్యా!" అంటూ అక్కడనుంచి తుర్రున పారిపోతున్న కూతురితో ముసిముసిగా నవ్వుతూ పిన్ని అంది, "అదేమిటే నీరదా! అప్పుడే కొత్త చీరకట్టావ్? అక్కయ్యా నువ్వూ ఒక్కసారే కట్టుకొని నాన్నగారికి చూపిస్తే సంతోషపడేవారుగా?"

నేను గతుక్కుమన్నాను. ఇది నీరదా? నేను తెచ్చింది ఒక్కటే చీర. పెద్దదానికి తప్పకుండా తెచ్చివుంటానని పిన్ని అభిప్రాయం. అది సహజమేకదా!

'అక్కా! శారదక్కయ్యకు తెచ్చిన చీర చూపెట్టవూ?' అంటూ నీరద నా చెయ్యి పట్టుకొని గుంజింది.

"ఉండండర్రా మీరు! అమ్మాయిని మొహం కడుక్కోనివ్వండి. టిఫిన్ కూడా ఆరిపోతుంటేను!" అని పిన్ని అప్పటి గండాన్ని వాయిదా వేసింది.

బాత్‌రూంలోంచి మొహం కడుక్కొని బయటకి వస్తూంటే అంతకుముందు చూడని ముఖాలు రెండు ప్రత్యక్షమైనాయి.

కాఫీ తాగుతుంటే నూనూగు మీసాలవాడు ఒకడు వచ్చి 'అక్కయ్యా, బాగున్నావా?' అని అడిగాడు.

వాడే వెంకూ-అదే వెంకట్రావు అనుకున్నాను. మళ్ళీ అనుమానం వచ్చింది.

వీడు వాడి తమ్ముడు కాడు కదా! ఇంతలోనే ఓణీ వేసుకొన్నది ఒహతి వచ్చి నా చేతిలోని ఖాళీ గ్లాసు అందుకొని చక్కాపోయింది. అయితే ఇంతకూ ఎంతమంది? లోలోపల గుణించుకొన్నాను. ఓసారి ఏడూ మరోసారి తొమ్మిది శాల్తీలు తేలినయ్!

'ఏమేయ్! నీరదా? చంటోడికి స్నానం చేయించాలి! ఎండెక్కిపోతుంది. వేడినీళ్ళు పెట్టి నలుగుపిండి పెట్టు!' అని వంటగదిలోనుంచి పిన్ని కేక వినబడింది.

అంటే తొమ్మిదీ ప్లస్ ఒకటన్నమాట!

'ముందు రామలక్ష్మణుగాళ్ళకు చేయించవే! చంటోడికి తర్వాత చూద్దాం!' అన్నది శారద.

చచ్చాం! మధ్యలో ఈ రామలక్ష్మణుగాళ్ళెవరు?

సాలెగూడులోని దారాల్లా నాకీ పిల్లల లెక్క తేలటం లేదు.

పిన్ని చీరకుచ్చిళ్ళు దోపుకొని తయారయింది, పిల్లలకు స్నానాలు చేయించటానికి.

"పిన్నీ! ఇంతకూ ఎంతమంది?" చిన్నగా నా సందేహాన్ని జారవిడిచాను.

పిన్ని పళ్ళన్నీ బయటపడేసి ఆనందంగా నవ్వింది. "కుచేల సంతానమమ్మా! కుచేల సంతానం!" అని మార్షల్లా నిలబడి అందర్నీ–ఉసేయిల్నీ–ఒరేయిల్నీ–పేరు పేరున పిలిచి పెరేడ్ చేయించింది. ఐదునిముషాల్లో పిల్లలతో హాలంతా నిండిపోయింది.

'ఇది నీరద, అది మంగా, ఇదిగో ఇదేమో పాప! వాడు రాఘవ, వీడు చంద్రం, వాడు చలం, అది మంగీ, వాడు గజ్జిగాడు. అదిగో అది బేబి–సరే, అది శారద– నీకు తెలుసు. ఒరేయ్ వెంకూ? అన్నట్లు వాడేడీ?' అంటూ వెంకూకోసం పిన్ని కళ్ళు హాలంతా వెతకసాగాయి.

రెండు నిముషాల్లో వెంకట్రావొచ్చాడు. బారుగా సన్నగా వున్నాడు. వాడు వయసుకు మించి పెరిగినట్టున్నాడు. చేతిలో సంచుల్ని దించి పెడుతూ 'అక్కయ్యా, నాన్నగారు కులాసాగా వున్నారా?' అన్నాడు.

ఇంతలో పిన్నికి ఏదో సందేహం వచ్చినట్లు 'ఒరేయ్! వాడేడిరా వెంకూ?' అన్నది.

అందరూ వెతికి బొగ్గులబస్తా చాటునుంచి నాలుగేళ్ళ వాడ్ని ఒహడ్ని వెతికి తీసుకొచ్చారు. పిన్ని వాడి ముఖాన వున్న మసిని పమిట చెంగుతో తుడుస్తూ "వీడి తర్వాత వాళ్ళిద్దరూ కవలలు–రాముడూ–లక్ష్మణుడూ!" అన్నది.

నీరదా, బేబీ కవల పిల్లల్ని ఎత్తుకొచ్చి నిల్చున్నారు.

'అదుగో, ఆ చంటోడేమో శారద కొడుకు!' పిన్ని చెప్పుకుపోతూ వుంటే చేతివేళ్ళను మడుస్తూ లెక్క వేశాను. రెండు చేతివేళ్ళూ పూర్తయాక ఇహ లెక్కవేయడం మానేశాను.

ఇంత చిన్న ఇంట్లో ఇంతమంది ఎలా వుంటున్నారు? సంతానంగారి జీతమెంత? ఇంతమందితో ఈ సంసారాన్ని ఎలా ఈదుకొస్తున్నారు? నా ఆలోచన తెగకముందే సంతానంగారు కూరల సంచులు మోసుకొని వచ్చారు.

'కాఫీ అయిందామ్మా?' అని పలకరించి "తులసీ, త్వరగా బాత్‌రూం శుభ్రం చేయించు! అమ్మాయికి స్నానానికి ఆలస్యమయిపోవడంలా?' అన్నారు.

'చంటోళ్ళ స్నానాలు అయ్యాక అరుణ చేస్తుందిలెండి! ఇదిగో, అర్ధగంటలో అయిపోతుంది!' అంటూ పిన్ని శారదనూ, నీరదనూ పురమాయించి బాత్‌రూంలోకి నడిచింది. సంతానంగారు షేవింగ్ సెట్టు తీసుకొని అద్దం ముందు కూర్చున్నారు.

నాకు ముందు ముగ్గురూ, వెనక ఇద్దరూ రాగా గదిలోకి దారితీశాను. మళ్ళీ పెట్టె ఎవడో బిగించివేశాడు. పావుగంట వెతికినా తాళం చేతులు కనిపించలేదు. వెంకట్రావ్ అట్లకాడ తెచ్చి ప్రయత్నిస్తే ఎలాగో పెట్టె తెరుచుకొంది.

పెట్టెలోనుంచి స్వీట్స్ ప్యాకెట్ బయటికి తీశాను. అట్టపెట్టెలోవున్న స్వీట్స్ ఒకదానికొకటి అతుక్కుపోయి వున్నాయ్.

"ఇవిగో ఇంద! అందరూ సమానంగా తీసుకోండి!" నా మాట పూర్తికాకుండానే ఓ డజనున్నర చేతులు వాలాయి. గద్దలు తన్నినట్టు నా చేతుల్లోని స్వీట్సు ప్యాకెట్ తన్నివేశారు. వాళ్ళు రాల్చిన పొడితో నా తలా, వళ్ళూ నిండిపోయింది. పది నిమిషాలు నా గదంతా అల్లకల్లోలం అయింది. గడ్డం చేసుకొంటున్న సంతానంగారు వచ్చి జుట్లు జుట్లు పట్లుకున్న పిల్లల్ని వదిలించారు. చిన్నసైజువాళ్ళను నేను విడదీశాను. ఆ బీభత్సంలో ఒహడి పళ్ళూ, మరొకడి గోళ్ళూ నా చేతులమీద దిగిపోయాయి.

సంతానంగారు పెద్దగా అరిచి అందర్నీ నా గదిలోనుంచి బయటికి వెళ్ళమన్నారు. హైదరాబాదు పట్నంలో 144 లా అది వాళ్ళమీద యేమీ పనిచేయలేదు. నేనే గదిలోంచి బయటికి వచ్చాను. మరుక్షణంలోనే సంతానంగారు మామూలుగా అయ్యారు. ఆయనముందు కూర్చొని, లేని ఉత్సాహాన్ని తెచ్చుకుని కబుర్లు చెప్పసాగాను. అంతలో పిన్ని వచ్చి స్నానానికి లేవమంది.

చీరా, టవలూ తీసుకొని బాత్‌రూంకు వెళ్ళాను. నా వెనక ఇద్దరూ ముందు ఒక్కరూ నడిచారు. బాత్‌రూం తలుపుదగ్గర ఆగిపోయారు. వాళ్ళు నన్నలా చుట్టుకు చుట్టుకు తిరుగుతూ వుంటే నాకు తమాషాగా వుంది.

మొహం కడుక్కున్నప్పుడు వదిలేసిన నా సోప్ అక్కడలేదు. మళ్ళీ తలుపు తెరిచి ఆ మాట నోటితో అనకుండా వెతకసాగాను. నా అవస్థ గ్రహించిన నీరద "అక్కయ్యా! నీ సోపే, మరే పాప అందులో జారవిడిచింది" అంటూ మోరీకేసి చూసింది. అంతలో శారద మరో సోప్ కేసు తెచ్చి యిచ్చింది. ఆ సోపునిండా జుట్టూ, సున్నిపిండి, ఇసుకా అతుక్కొని వున్నాయి. ఆ సోపు తీయటానికి మనసొప్పక ఎలాగో స్నానం పూర్తి చేశాను.

తల దువ్వుకుందామంటే నా దువ్వెన కన్పించలేదు. ఆ దువ్వెనతో పాప చిక్కు తీసుకుంటూ కన్పించింది. దాని జుట్టులోనుంచి దువ్వెన బయటకు తీసేసరికి రెండు పళ్లు ఊడొచ్చాయి.

పిన్ని స్నానంచేసి వచ్చేటప్పటికి ఒంటిగంట అయింది. భోజనాల దగ్గర ఓ సంతర్పణలా జరిగిపోయింది. అదంతా తమాషాగా వుంది. చెప్పొద్దూ- అక్కడ మాత్రం నాకు సర్దాగానే వుంది. పిల్లల కంచాలూ, ఎంగిళ్లు దాటుకొని బయటికి రావటం చంద్రగోళంమీద మొదటిసారిగా కాలు పెట్టిన మనిషి నడిచినట్లే అనిపించింది.

మధ్యాహ్నం పడుకోగానే ఓ కునుకు పట్టింది. ఆ సుఖం ఎంతసేపో పట్టలేదు. ఉలిక్కిపడి లేచాను. రేడియోలో బాలానందం ప్రోగ్రాం పెద్దగా పెట్టినప్పుడు వచ్చే ధ్వనులు వినబడ్డాయి. లేచి బయటకొచ్చాను. ఇంటికప్పు ఎగిరిపోయేట్లు పిల్లలు అరుస్తున్నారు. అంతవరకూ నయం, ఆరోజు బాలల ప్రోగ్రాం లేదు.

సాయంకాలం శారదను వెంటబెట్టుకొని బజారుకు బయలుదేరాను. రిక్షాలో ఎక్కిన పిల్లల్ని వదిలించుకునేసరికి తల ప్రాణం తోకకు వచ్చింది. అందరికీ బిళ్ళలూ,

బొమ్మలూ కొనితెస్తానని నచ్చచెప్పి పిల్లల్ను వదిలించుకొని శారదా, నేను బయటపడ్డాం. నా దగ్గరవున్న రెండొందల్లో మరొక వంద రూపాయలు ఖర్చుపెట్టామనుకొన్నాను. శారదకు చీరకూడా కొన్నాను. బిల్లు చెల్లించి లెక్క చూసుకుంటే నూటపాతిక రూపాయలు అయినై.

పిన్నీ, సంతానంగారూ నేను అంత ఖర్చుపెట్టినందుకు నన్ను మందలించారు.

ఆ రాత్రి పిల్లలు అక్కయ్య దగ్గర నేను పడుకుంటానంటే నేను పడుకుంటానని పోటీలు పడ్డారు. అందరికీ నచ్చే ఉపాయం చెప్పి, హాల్లో చాపలమీద వాళ్ళ మధ్య పడుకొన్నాను. పిల్లలతో కబుర్లు చెబుతూ పడుకుంటే నాకు చెప్పరాని ఆనందం కలిగింది.

అర్ధరాత్రిపూట ఒకడు చెవులో నొప్పి అని యిల్లు ఎగిరిపోయేట్టు గల్లంతు చేశాడు. పిన్ని నూనె కాచి వాడి చెవిలో పోసింది. వాడు పడుకోగానే మరొహతి ఒరగాలు నొప్పి అంటే లేచి కూర్చుంది. తెల్లవారి కోడి కూసేంతవరకు ఎవరో ఒహరు వంతుల ప్రకారం లేచి కూర్చుంటూనే వున్నారు. తెల్లవారి ఒళ్ళంతా నొప్పులుగా వుంది. ఇంతకీ నేను వచ్చి ఎన్నాళ్ళయింది? ఓరోజు గడిచేసరికే ఎన్నో రోజులయినట్టు అనిపించింది.

ఆరోజు శనివారం. సంతానం బాబాయి ఆఫీసుకు వెళ్ళబోయేముందు చెప్పాను- "రేపు సాయంకాలం బస్‌లో వెళతాను బాబాయ్! వెంకట్రావును పంపించి టికెట్ రిజర్వు చేయించు."

'అదేమిటమ్మా? ఇన్నాళ్ళకు వచ్చావ్! వారం రోజులన్నా వుండకుండా ఎలా వెళ్తావమ్మా!' ఆశ్చర్యంగా అన్నారు సంతానంగారు. పిన్ని వచ్చి అందుకొంది.

నేను వెళ్ళకపోతే అక్కడేదో కొంప మునిగిపోతున్నదన్న సాకు వెతికి చెప్పాను. పిన్ని బాబాయిని వెనక్కు తీసుకెళ్ళి ఏదో మాట్లాడింది. వెంకట్రావును పిలిచి టికెట్టు రిజర్వేషన్ను గురించి పురమాయించి సంతానంగారు ఆఫీసుకు వెళ్ళిపోయారు.

ఆ మధ్యాహ్నం పిల్లలు మ్యాట్నీకి ప్రోగ్రాం లేవదీశారు. రిక్షాకు ముగ్గురు చొప్పున నాలుగు రిక్షాల్లో వెళ్ళాం. ముఫ్ఫై రూపాయలకుపైగా టికెట్లకు అయిపోయినై. హాల్లో కూర్చున్న నాకు పిల్లలు తింటున్న చిప్స్, వేరుసెనగకాయల మోత తప్ప సినిమా డైలాగులు విన్పించలేదు.

ఆ తెలుగు సినిమాలో గంపెడు పిల్లలతో సంసారం ఎంత ఆదర్శప్రాయంగా, ఆనందదాయకంగా గడపొచ్చునో మూడు గంటలపాటు చూసి బయటపడ్డాను.

తెల్లవారి ఆదివారం. పిన్ని నాకు వద్దంటున్నా తలంటి పోసింది. ఇంట్లో అంతా పండుగ హడావుడి చేశారు. వంద రూపాయల కొత్త చీర, పసుపు, కుంకుమలతో పెట్టింది పిన్ని. పిన్ని బలవంతంమీద ఆ చీర కట్టుకున్నాను. ఆప్యాయంగా చూస్తూ నిలబడ్డ బాబాయి పాదాలకు నమస్కరించాను. ఆయన దీవించారు. పిన్ని నిండారా నన్ను చూసుకొని గుండెలకు హత్తుకొంది. నా కళ్ళు చెమ్మగిల్లాయి. అంత పెద్ద సంసారంలో పడి తల మునకలౌతున్న ఆ దంపతుల ఔదార్యానికీ ఆప్యాయతకూ నా హృదయం ద్రవించిపోయింది.

పిన్ని దగ్గర సెలవు తీసుకొని రిక్షా ఎక్కాను. రిక్షా బయలుదేరింది. రిక్షా వెనకే నడుస్తున్న సంతానంగారూ, నా రిక్షా ఒకేసారి ఆగిపోయాయి!

ఎదురుగా వచ్చిన పోలీసు వాన్ గుమ్మంముందు ఆగింది. సంతానం బాబాయి

యింట్లోకన్నా వెళ్లకుండా పోలీస్ వాన్ ఎక్కి కూర్చున్నారు.

✿ ✿ ✿

కోర్టుకు వెళ్ళబోతున్న నాన్నగారు రిక్షా దిగుతున్న నన్ను చూసి ఆగిపోయారు.

'అదేమిటి అరుణా, అప్పుడే వచ్చేశావ్?' అన్నారు ఆశ్చర్యంగా.

"నాన్నా, అవసరానికి ఆఫీసు క్యాష్ వాడుకోవటం తప్పా నాన్నా?" అన్నాను.

నాన్న ఓ క్షణం వింతగా నా ముఖంలోకి చూసి అన్నారు– "మామూలు నేరం కాదు, క్రిమినల్ నేరం."

"దానికి శిక్ష ఏమిటి?"

'ఆరు నెలలు జైలు–ఉద్యోగం ఊడడం' అని నాన్నగారు తృళ్ళిపడ్డట్టయి నా ముఖంలోకి ఓ క్షణం చూశారు.

'ఏమిటమ్మా నువ్వంటున్నది? సంతానం బాబాయి బాగున్నాడా? పిల్లలెంతమంది? పిన్ని ఎలా వుంది?' ఏదో ఆలోచిస్తూ అడిగారు.

"సంతానం బాబాయి తలమునక నీళ్ళల్లో ఈతరాని బతుకు బతుకుతున్నాడు నాన్నా!" అన్నాను.

"అంటే?" నాన్నగారు విస్మయంగా అడిగారు.

"మీరు మేజిస్ట్రేట్! ఇంకా ఏం చెప్పాలి?" అని కళ్ళల్లో నీరు తిరుగుతూ వుంటే గబగబా లోపలకు వెళ్ళిపోయాను.

(26.12.1969 పొలికేక సచిత్ర వారపత్రిక)